

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

“Sizler Benim Dostlarımsınız”

Yaşlı David L. Buckner
Yetmişler Kurulu

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ities, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dread-

Kurtarıcı’nın “sizler benim dostlarımsınız” ifadesi, Tanrı’nın bütün çocukları arasında daha yüksek ve daha kutsal ilişkiler kurmak için yapılan açık bir çağrıdır.

Çekişme ve ayrışma ile dolu, medeni söylemin yerini yargılama ve küçümsemenin aldığı, arkadaşlıkların -izmler, [lıklar] ve -lilarolarak tanımlandığı bir dünyada, birlik, sevgi ve aidiyet için bakabileceğimiz açık, basit ve ilahi bir örnek olduğunu öğrendim. Bu örnek İsa Mesih’tir. Tanıklık ederim ki O, büyük birleştiricidir.

Bizler O’nun Dostlarıyız

1832 yılının Aralık ayında, “uluslar arasında çıkan sıkıntılar” Kilise’nin kuruluşundan bu yana hiç olmadığı kadar “gözle görülür” hale gelirken, Ohio, Kirtland’daki Son Zaman Azizi liderleri bir konferans için bir araya toplandılar. “Rab’be isteğini [onlara] vahiyle bildirmesi için ayrı ayrı ve yüksek sesle” dua ettiler. Sıkıntıların yoğun olduğu zamanlarda bu sadık üyelerin dualarını kabul eden Rab, Azizler’e üç kez iki güçlü kelimeyle hitap ederek onları teselli etti: “Benim dostlarım”.

İsa Mesih, uzun zamandır sadık takipçilerini dostları olarak adlandırmaktadır. Kurtarıcı, Öğreti ve Antlaşmalar’da on dört kez kutsal ve değerli bir ilişkiyi tanımlamak için dostterimini kullanır. Dünyanın tanımladığı şekliyle, sosyal medya takipçilerine veya “beğenilere” konu olan arkadaş kelimesinden bahsetmiyorum. Bu instagram veya X’teki bir hashtag veya bir sayı ile ifade edilemez.

İtiraf etmek gerekirse, bir genç olarak, “Hey,

ed conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

sadece arkadaş olabilir miyiz?” ya da “Sadece arkadaş olarak kalalım” gibi acı dolu sözleri duyduğum korkunç konuşmaları hatırlıyorum. Kutsal yazılarda hiçbir yerde, O’nun, “Siz sadece benim dostlarımsınız” dediğini duymayız. Aksine, “hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur” diye öğretti. Ve, “siz Babam’ın bana verdikleri kişilersiniz; sizler benim dostlarımsınız.”

Buradaki mesaj açıktır: Kurtarıcı her birimizi sayar ve bize göz kulak olur. Bu ilgi önemsiz ya da değersiz değildir. Aksine, yüceltici, yükseltici ve sonsuzdur. Kurtarıcı’nın “sizler benim dostlarımsınız” ifadesi, Tanrı’nın bütün çocukları arasında “hepimiz bir olalım” diye daha yüksek ve daha kutsallılıklar kurmak için yapılan bir çağrıdır. Bunu, bir araya geldiğimizde hem birlik olma fırsatları hem de herkes için bir aidiyet duygusu arayarak yapıyoruz.

O’nda Hepimiz Biriz

Kurtarıcı, “gelin, beni takip edin” çağrısında bunu çok güzel bir şekilde gösterdi. Havarilerini hizmete çağırmak için, farklı takipçilerinden oluşan bir grubun yeteneklerinden ve bireysel özelliklerinden yararlandı. Balıkçıları, yurtseverleri, gök gürlemesi gibi kişilikleriyle tanınan erkek kardeşlerine hatta bir vergi görevlisini bile hizmete çağırdı. Kurtarıcı’ya olan inançları ve O’na yaklaşma arzuları onları birleştirdi. O’na güvendiler, O’nun aracılığıyla Tanrı’yı gördüler ve “hemen ağlarını bırakıp O’nun ardından gittiler.”

Ben de daha yüksek ve daha kutsal ilişkiler kurmanın bizi nasıl bir araya getirdiğini gördüm. Eşim Jennifer ve ben, beş çocuğumuzu New York’ta büyütme şansına sahip olduk. O kalabalık metropolde, komşularımızla, okul arkadaşlarımızla, iş ortaklarımızla, inanç liderlerimizle ve Aziz dostlarımızla değerli ve kutsal ilişkiler kurduk.

2020 yılı Mayıs ayında, dünya küresel bir salgının yayılmasıyla boğuşurken, New York Şehri Dini Liderler Komisyonu üyeleri acil olarak çağrıldıkları bir toplantıda sanal olarak bir araya geldi. Gündem yoktu. Özel misafirler yoktu. Sadece bir araya gelmek ve inanç liderleri olarak hepimizin karşılaştığı zorlukları görüşmek için bir istekti. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi, tam o sırada şehrimizin ABD’deki COVID-19 salgınının merkez üssü olduğunu bildirmişti. Bu da artık toplanamayacağımız anlamına geliyordu. Artık bir araya gelemeyecektik.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple

Bu dini liderler için kişisel hizmetin, topluluk toplantılarının ve haftalık ibadetin kaldırılması yıkıcı bir darbe oldu. Kardinal, papaz, haham, imam, pastör, monsenyör ve bir yaşlıdan oluşan küçük grubumuz birbirlerini dinledi, teselli etti ve destekledi. Farklılıklarımıza odaklanmak yerine, ortak noktalarımızı gördük. Önce olasılıklardan, sonra da ihtimallerden bahsettik. Bir araya geldik ve inanç ve gelecekle ilgili sorulara cevap verdik. Ve sonra dua ettik. Ah, nasıl da dua ettik.

Karmaşa ve birbiriyle çatışan kültürlerle dolu zengin çeşitliliğe sahip bir şehirde, tek bir ses, tek bir amaç ve tek bir dua ile dostlar olarak bir araya geldiğimizde farklılıklarımızın ortadan kalktığını gördük.

Artık masanın karşısında birbirimize değil, hep birlikte gökyüzüne bakıyorduk. Her toplantıdan daha birlik ve beraberlikle ayrılıp, “küreklerimizi” alıp işe koyulmaya hazırдық. Ortaya çıkan işbirliği ve binlerce New Yorkluya sunulan hizmet, bana bölünme, uzaklaşma ve kopma çağrısında bulunan bir dünyada, bizi ayıran şeylerden daha fazla birleştiren unsurların her zaman bulunduğunu öğretti. Kurtarıcı, “Bir olun; ve bir olmazsanız, benim değilsiniz” dedi.

Kardeşlerim, bölünmek için nedenler aramayı bırakmalı ve bunun yerine “bir olmak” için fırsatlar aramalıyız. O bize, birbirimizden öğrenmeyi ve kişisel gelişimi teşvik eden eşsiz armağanlar ve nitelikler bahsetti. Üniversitedeki öğrencilerime sık sık şunu söyledim; eğer ben sizin yaptığınızı yaparsam, siz de benim yaptığımı yaparsanız, birbirimize ihtiyacımız kalmaz. Fakat siz benim yaptığımı yapmadığınız ve ben de sizin yaptığınızı yapmadığım için birbirimize ihtiyacımız var. İşte bu ihtiyaç bizi bir araya getiriyor. Böl ve yönet fikri düşmanın dostlukları, aileleri ve inancı yok etme planıdır. Birleştiren ise Kurtarıcıdır.

Biz O’na Aitiz

“Bir olmanın” vaat ettiği nimetlerden biri de güçlü bir aidiyet duygusudur. Yaşlı Quentin L. Cook “gerçek anlamda ait olmanın özü Mesih’le bir olmaktır” diye öğretti.

Yakın zamanda ailemle birlikte Batı Afrika ülkesi Gana’ya yaptığım bir ziyarette, yerel bir geleneğe hayran kaldım. Bir kiliseye ya da eve vardığımızda “hoş geldiniz” sözleriyle karşılandık. Yemek servis edildiğinde, ev sahibimiz “Sizle Davetlisiniz” diye duyururdu. Bu basit selam-

greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior's call to build higher and holier relationships with all of God's children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn't make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: "The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone."

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior's message to you and me is the same: "Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that "being one with the Father, Son, and Holy Spirit

laşmalar bir amaç ve niyetle yapılıyordu. Hoş geldiniz. Davetlisiniz.

Biz de benzer kutsal beyanları toplantı binalarımızın kapılarına asıyoruz. Fakat "Ziyaretçiler Hoş Geldiniz" tabelası yeterli değildir. Kapıdan giren herkesi sıcak bir şekilde karşılıyor muyuz? Kardeşlerim, sadece sıralarda oturmak yeterli değildir. Kurtarıcı'nın, Tanrı'nın tüm çocuklarıyla daha yüksek ve daha kutsal ilişkiler kurma çağrısına kulak vermeliyiz. İnancımızı yaşamalıyız! Babam bana sık sık, bir garajda uyumanın beni bir araba yapmayacağı gibi sadece pazar günleri bir sırada oturmanın beni iyi bir Mesihçi yapmayacağını hatırlatırdı.

Hayatımızı öyle yaşamalıyız ki, dünya bizi görmesin, ama O'nu bizim aracılığımızla görsün. Bu sadece pazar günleri gerçekleşmez. Bu, bak-kalda, benzin istasyonunda, okul toplantısında, mahalle toplantısında, kısacası ailemizin vaftiz olmuş ve olmamış üyelerinin çalıştığı ve yaşadığı her yerde gerçekleşir.

Pazar günleri ibadet ediyorum, çünkü bu bana birbirimize ihtiyacımız olduğunu ve hep birlikte O'na ihtiyacımız olduğunu hatırlatıyor. Seküler bir dünyada bizi farklı kılan eşsiz armağanlarımız ve yeteneklerimiz, bizi kutsal bir alanda birleştirir. Kurtarıcı bizi birbirimize yardım etmeye, birbirimizi yüceltmeye ve birbirimizi geliştirmeye çağırırdı. Kanaması olan kadını iyileştirdiğinde, merhameti için yalvaran cüzamlıyı temiz kıldığında, daha fazla ne yapabileceğini soran genç bir prense öğüt verdiğinde, bildiği halde imanında tereddüt eden Nikodim'i sevdiğinde ve o günün geleneklerine uymayan ama Mesihlik görevini ilan ettiği kadınla kuyu başında oturduğunda yaptığı şey budur. Benim için kilise tam olarak budur; bir araya toplanma ve iyileşme, onarım ve yeniden odaklanma yeri. Başkan Russell M. Nelson'un öğrettiği gibi: "Sevindirici haber ağs, dünyadaki en büyük ağdır. Tanrı herkesi Kendisine gelmeye davet eder. ... Herkes için yer var."

Bazıları kendilerini ait hissetmedikleri tecrübeler yaşamış olabilir. Kurtarıcı'nın size ve bana mesajı aynıdır: "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben [sizi rahata kavuştururum]." İsa Mesih'in sevindirici haberi bizim için mükemmel bir yerdir. Kilise'ye gelmek daha iyi günlerin umudunu, yalnız olmadığınızı vaadini ve bizim onlara ihtiyaç duyduğumuz kadar onların da bize ihtiyaç duyduğu bir aileyi sunar. Yaşlı D. Todd Christofferson, "Baba, Oğul ve Kutsal

is without doubt the ultimate in belonging.”To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior’s invitation to “be one”and to boldly declare, as He did, “Ye are my friends.”In the sacred name of Jesus Christ, amen.

Ruh ile bir olmak, şüphesiz ki ait olmanın en üst noktası olduğunu” doğruluyor.Doğru yoldan uzaklaşan ve geri dönme fırsatı arayan herkese ebedi bir gerçeği ve daveti sunuyorum: Siz buraya aitsiniz. Geri dönün. Zamanı geldi.

Çekişmeli ve ayrılıklarla dolu bir dünyada, Kurtarıcı İsa Mesih’in büyük birleştirici olduğuna tanıklık ederim. Her birimizi Kurtarıcı’nın “bir olma”davetine layık olmaya ve O’nun yaptığı gibi cesaretle “Sizler benim dostlarımsınız” demeye davet ediyorum.İsa Mesih’in kutsal adıyla. Amin.